

Streszczenie. Katecheza IV. Ks. Tadeusz Borutka. Nierozdzielny związek Eucharystii z kapłaństwem .

Wewnętrzny związek pomiędzy Eucharystią a sakramentem Świeceń wynika z samych słów Jezusa wypowiedzianych w Wieczerniku: „*To czyńcie na moją pamiątkę*” (Łk 22,19). Kapłaństwo jest i pozostanie wielkim darem Boga dla człowieka. Darem zaś największym i najcenniejszym jest Eucharystia. Kapłaństwo zostało zrodzone z Eucharystii. Jan Paweł II mówił: „*Nie ma Eucharystii bez kapłaństwa, tak jak nie istnieje kapłaństwo bez Eucharystii*”. Sobór Watykański II uczy w Konstytucji o liturgii świętej, nr 7. „*...że Chrystus uwielbiony i zmartwychwstały jest obecny „w osobie odprawiającego”, posługuje się nim, jego słowami, gestami, całym życiem*”. Benedykt XVI wzywał kapłanów do postawy służebnej, do świadomości bycia narzędziem Chrystusa. Kapłani nie powinni siebie stawiać na pierwszym miejscu, ale w liturgii ukazywać na pierwszym planie Chrystusa, ich celebrowanie powinno charakteryzować się wielką pokorą wobec naszego Pana Jezusa Chrystusa i całej wspólnoty Kościoła.

Kapłan – co podkreślał Jan Paweł II – jest człowiekiem Eucharystii. Eucharystia stanowi zasadniczą rację bytu sakramentu kapłaństwa, który definitywnie począł się w momencie ustanowienia Eucharystii. Życie kapłana jest nierozdzielnie związane z krzyżem Zbawiciela i winny je cechować: skromność, prostota, asceza, umartwienie, zdolność do ofiar oraz poświęceń. Eucharystia jako powtórzenie ostatniej wieczerzy stanowi także antycypację uczty niebiańskiej, co wymaga kolejnych atrybutów osobowych kapłana: decyzyjności, dyspozycyjności, cierpliwości, „ustawicznej gotowości do drogi”, wychodzenia na opłatki tego świata, umiejętności podejmowania i prowadzenia dialogu z ludźmi. Eucharystia domaga się od kapłanów świętości.

Jan Paweł II mówił: „*To, co na przestrzeni prawie 50 lat kapłaństwa jest dla mnie najważniejsze i najświętsze, to jest sprawowanie Eucharystii. Świadomość tego, że spełniam ją, stojąc przy ołtarzu **in persona Christi**, jest dominujące. Msza święta jest absolutnie centrum*

mojego życia i centrum każdego dnia w moim życiu. Ona znajduje się też w samym centrum teologii kapłaństwa". Kapłani sprawując Eucharystię mają się „przyoblec w Chrystusa”, oddać Mu się, tak jak On się nam oddał. To „przyobleczenie w Chrystusa” uwidacznia się wciąż na nowo podczas każdej mszy świętej w przywdzianiu szat liturgicznych.

Eucharystia jest sakramentem, w którym dokonuje się głębokie zjednoczenie kapłana z Chrystusem, które może osiągnąć nawet poziom zjednoczenia mistycznego. To właśnie tłumaczy pobożność i gorliwość, z jaką święci kapłani zawsze odprawiali mszę świętą.

Ponieważ życie sakramentalne wiernych skierowane jest ku Eucharystii, trzeba, aby w planach i programach posługi duszpasterskiej zajmowała centralne miejsce i aby było miejsce na formowanie wiernych do czynnego i świadomego uczestnictwa w celebracji eucharystycznej. W Kościele kapłaństwo jest jedno, ale są dwa sposoby uczestnictwa w nim: powszechne kapłaństwo wiernych oraz kapłaństwo ministerialne. Obydwa są ważne i konieczne. W czasie liturgii kapłan reprezentuje w sposób sakramentalny samego Chrystusa – Pasterza. Reprezentuje też cały Kościół. Kościół bez wyświęconego kapłana jest pozbawiony znaku obecności Chrystusa-Głowy. Nie ma jednak pięknej liturgii bez aktywnego uczestnictwa wiernych w czytanych tekstach i sprawowanych obrzędach. Bardzo ważne jest w tym zakresie przygotowanie wiernych do udziału w Eucharystii. Przygotowanie dalsze stanowi chrześcijański styl życia i wierność na co dzień przykazaniu miłości. Przygotowanie bliższe do Eucharystii to modlitewne skupienie przed mszą świętą w kościele.

Należy z wiarą podchodzić do związku między Eucharystią i kapłaństwem, pamiętając o tym, że nie może być między tymi dwiema rzeczywistościami braku jedności. Tak jak nie może być Kościoła bez Eucharystii, tak też nie może być Kościoła bez kapłaństwa.